Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare, Têrgulŭ Inului Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ.
Manuscriptele nu se retrimitŭ.

Birourile de anuncĭurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare, Têrgulŭ Inului Nr. 30.

Inserate mai primescŭ în Viena R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Dannaberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LVI.

„Gazeta“ ese în fiă-care-ḑi

Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.

Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.

Abonamentulŭ pentru Braşovŭ
a administraţiune, piaţa mare, Têrgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 139. Braşovŭ, Sâmbătă, 26 Iunie (8 Iulie) 1893.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI“

Cu 1 Iulie 1893 st. v.
se deschide nou abonamentŭ, la care invitămŭ pe toţĭ amicii şi sprijinitorii fóiei nóstre.

Preţulŭ abonamentuluĭ:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	12 fl.
pe şése lunĭ	6 fl.
pe trei lunĭ	3 fl.

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	40 francĭ
pe şése lunĭ	20 „
pe trei lunĭ	10 „

Abonamente la numerele cu data de Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	**2 fl.**
pe şése lunĭ	**1 fl.**

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	**8 francĭ**
pe şése lunĭ	**4 „**

Abonarea se póte face mai uşorŭ prin **mandate postale.**

Administraţiunea
„Gazetei Transilvaniei“.

Interdicţia primarului din Sibiiu.

Braşovŭ, 25 Iunie v.

Avemŭ înaintea nóstră hotărîrea, prin care primarulŭ Sibiiului a interḑisŭ ţinerea conferenţei nóstre naţionale, care era sĕ se'ntrunéscă poimâne.

Spiritulŭ, ce resuflă dintr'însa este spiritulŭ intolerantŭ şi violentŭ alŭ şovinismului domnitorŭ.

„Vocea este a lui Iacobŭ, ér mâuile suntŭ ale lui Esau!“

Este vocea primarului, care anunţă acéstă oprire, dér mânile suntŭ ale guvernului unguresсŭ.

In istoria constituţionalismului modernŭ nicĭ că s'a mai pomenitŭ până acuma o ciudeniă ca ceea ce ni-o presentă actulŭ subsemnatŭ de onorabilulŭ primarŭ alŭ Sibiiului, prin care ni-se vestesce introducerea unei stărĭ de asediu „constituţionalŭ“ in optima forma.

Mai surprinḑĕtóre însĕ decâtŭ acéstă monstruositate „constituţională“ comisă într'unŭ statŭ, în care — cum se lăuda mai erĭ „Pester Lloyd“ — ar domni „o mare şi generală libertate“, este motivarea ei.

Ţinerea conferenţei nóstre naţionale este interḑisă din temere, că ea s'ar puté identifica cu Memorandulŭ, precum şi în vederea pretinsei agitaţiunĭ duşmănóse, ce s'ar face in România contra Ungariei.

Dér nu vede óre guvernulŭ unguresсŭ, că resultatulŭ ce a voitŭ elŭ sĕ'lŭ încungiure prin oprirea conferenţeĭ, ilŭ produce acuma elŭ însuşĭ prin straniulŭ modŭ alŭ motivării sale?

Nu mărturisesce óre, prin temerile, ce le esprimă, guvernulŭ unguresсŭ însuşĭ, că după a sa propriă convingere gravaminele cuprinse în Memorandŭ, suntŭ espresiunea adevĕrată şi fidelă a părerilorŭ conferenţeĭ, şi prin acésta a întregului poporŭ românŭ?

Póte fi óre condamnatŭ în modŭ mai aspru şi mai nimicitorŭ procesulŭ intentatŭ, din causa Memorandului, comitetului nostru centralŭ, decâtŭ cum se face prin acea condamnare propriă, ce este cuprinsă în mărturisirea tacită a guvernului Wekerle?

Şi óre crede guvernulŭ unguresсŭ, că va pune capĕtŭ acelei „agitaţii“ din România, ce-lŭ supĕră şi nelinişlesce atâtŭ de multŭ, prin aceea, că îi dă nou nutremĕntŭ, că tórnă oleiu pe focŭ?

Până acuma glasulŭ nostru alŭ celorŭ asupriţĭ şi prigoniţĭ — care a aflatŭ celŭ mai viu şi mai simpaticŭ ecou în tótă Europa — aicĭ între marginile patriei nóstre a rĕsunatŭ în pustiă.

Astăḑĭ ocărmuitorii noştri mergŭ c'unŭ pasŭ mai departe. Ei ne astupă gura simplamente fără multŭ scrupulŭ, după recepta lorŭ unică „constituţională“.

In zelulŭ lorŭ de-a sugruma vocea Românilorŭ, duşmanii românismului trecŭ însĕ cu vederea, că amicii libertăţii poporului românŭ dintre Tisa şi Carpaţĭ îşĭ vorŭ ridica de acum vocea lorŭ cu şi mai mare putere în favórea lui!

Este o adevĕrată nenorocire pentru statulŭ ungarŭ, că cei ce suntŭ aḑĭ chiămaţĭ a conduce destinele lui suntŭ stăpâniţĭ de patima órbă a urei de rassă şi'sŭ aşa de micĭ la sufletŭ şi de scurtŭ vĕḑĕtorĭ, încâtŭ îşĭ închipuescŭ, că ideile cele marĭ de libertate şi de dreptate, carĭ se inspiră veaculŭ de faţă, arŭ puté se fiă nimicite cu pumnulŭ!

Sĕ ne întórcemŭ însĕ unŭ momentŭ la „minunata“ motivare a primariului din Sibiiu.

D-sa susţine între altele în punctulŭ întâiu, că una din causele opririi ar fi bănuiala, că comitetulŭ esecutivŭ convócă adunarea „pentru a se accepta şi aproba publice de-o mare mulţime de cetăţenĭ de origine română (sic!) partea declarată de ilegală a Memorandului“.

Nu înţelegemŭ de locŭ pe ce se întemeiéză bănuiéla şi îngrijirea de mai susŭ, căcĭ nu ne este cunoscutŭ până acuma, sĕ se fi declaratŭ ilegală vre-o parte a Memorandului prin vr'o sentinţă judecătoréscă.

Scimŭ numai atâta, că s'a iniţiatŭ o cercetare judecătorescă în contra membrilorŭ comitetului pentru Memorandŭ, dér nu scimŭ sĕ fi eşitŭ acéstă cercetare până acuma din stadiulŭ pregătitorŭ, nu scimŭ ca tribunalulŭ sĕ fi luatŭ până acum decisiunea de punere în stare de acusaţiune a celorŭ bănuiţĭ şi traşĭ în cercetare.

Cum póte dér onorabilulŭ primarŭ alŭ Sibiiului, ca atuncĭ, când are sĕ decidă décă alegĕtorii români au séu nu dreptulŭ de a se întruni pe temeiulŭ legei electorale în fiinţă, sĕ şi bată capulŭ pentru domnii procurorĭ şi judecătorĭ din Sibiiu şi Clujiu? Cine-i dă dreptulŭ de a se face provedinţa tribunalelorŭ unguresсĭ?

Recunóscemŭ posiţia dificiltă a d-lui primarŭ faţă cu ordinele şi instrucţiunile severe ale guvernului unguresсŭ, carĭ trebue că i'au undatŭ formalŭ biroulŭ în timpulŭ din urmă, şi nu-lŭ invidiămŭ.

Cu tóte aceste ne vedemŭ constrînşĭ a constata, că dându-şĭ prea mare silinţă de a face pe voiă celorŭ dela putere, a scăpatŭ cu totulŭ din vedere, că chiămarea sa de primariu alŭ unui oraşŭ însemnatŭ, şi încă nemaghiarŭ, îi impunea nu de a servi causa dinainte perdută a forţii brutale, ci din contră de a se face apĕrătorulŭ libertăţii ameninţate a cetăţenilorŭ!

Recursulŭ în contra opririi conferenţei.

Preşedintele comitetului centralŭ alesŭ de conferenţa naţională din 20 şi 21 Ianuarie 1892, d-lŭ Dr. *Ioanŭ Raţiu*, a înaintatŭ la comitatŭ urmĕtorulŭ recursŭ în contra decisului, prin care primarulŭ oraşului Sibiiu a opritŭ ţinerea conferenţei convocată pe ḑiua de 9 Iulie a. c.:

D-Sale Domnului Ludovicŭ Reissenberger,
vice comite alŭ comitatului Sibiiu
în
Sibiiu.

Domnule Vice-comite!

In numele comitetului de 25, alesŭ de conferenţa partidului naţionalŭ românŭ, ţinută aicĭ la 20 şi 21 Ianuarie anulŭ trecutŭ, am convocatŭ împreună cu domnii secretarĭ ai comitetului pe membrii conferenţei pentru ḑiua de 9 Iulie a. c. la Sibiiu.

Anunţândŭ conformŭ legii convocarea acestei adunărĭ publice domnului primarŭ alŭ oraşului Sibiiu, la cererea d-sale i-am aşternutŭ încă în 24 Iunie a. c. şi o ordine de ḑi a adunării.

Ierĭ, în 3 Iulie, am primitŭ sub nr. 49/1893 dela domnulŭ primarŭ o hârtiă, prin care aduce la cunoscinţa comitetului, că din partea autorităţii nu se póte permite ţinerea adunării.

In contra acestei hotărîrĭ a primăriei am onóre a aşterne, în numele comitetului convocătorŭ, d-vóstrĕ, d-le vice-comite recursŭ şi a-lŭ motiva precum urméză:

Dreptulŭ de întrunire alŭ alegĕtorilorŭ este garantatŭ prin legea electorală (art. de lege XXIII, 1874). §. 104 norméză apriatŭ acestŭ dreptŭ şi nicăirĭ, nicĭ în acéstă lege, nicĭ în alta, nu se dă autorităţii publice puterea de-a opri de mai înainte întrunirea. Domnulŭ primarŭ alŭ oraşului Sibiiu nicĭ nu se provócă în hârtia sa prin care se opresce ţinerea adunării, la vre-o disposiţiă a legii. Prin urmare chiar şi numai din acestŭ punctŭ de vedere privită, oprirea trebue considerată, ca o mĕsură ilegală.

Dér mai examinândŭ şi motivele, învocate în hârtia citată a primăriei pentru oprire, se dovedesce până la evidenţă, că nu esistă nicĭ unŭ felŭ de raţiune pentru ca adunarea sĕ fiă oprită.

Adunarea de noi convocată la Sibiiu pentru ḑiua de 9 Iulie n. a. c. nu este o adunare „poporală“, precum este ea calificată în hârtia primăriei, ci este o adunare electorală şi îndeosebĭ compusă numai din delegaţii alegĕtorilorŭ românĭ din diferitele cercurĭ electorale din întréga ţéră. Ea are decĭ unŭ numĕrŭ limitatŭ de membri şi nu póte fi privită dreptŭ o adunare, în care orĭ şi cine are cuvêntŭ şi locŭ. De altcum asemenea adunărĭ s'au mai ţinutŭ de repeţite orĭ şi chiar aicĭ în Sibiiu. Cea din urmă adunare de acestŭ soiu s'a ţinutŭ la 20 şi 21 Ianuarie 1892. Autoritatea publică nu numai n'a opritŭ ţinerea ei, ci a participatŭ prin unŭ representantŭ alŭ ei, care a asistatŭ la tóte hotărîrile luate publice. Tocmai pentru ducerea în îndeplinire a acestorŭ hotărîrĭ s'a alesŭ unŭ comitetŭ de 25 membri. Acum, după unŭ anŭ şi jumĕtate dela acea dată, când vine comitetulŭ alesŭ şi convócă acea adunare, ca sĕ-şĭ dée sémă despre activitatea sa, păşesce autoritatea publică la mijlocŭ şi opresce chiar în contra legii ţinerea adunării!

Unde este raţiunea acestei mĕsurĭ? In motivarea opririi se ḑice, că enunciaţiunile publice de până aicĭ dau locŭ la „presupunerea“, că comitetulŭ, fiindŭ urmăritŭ judecătoresce din causa Memorandului către Maiestatea Sa, ar intenţiona provocarea votului de aprobare a „unei marĭ mulţimĭ de cetăţenĭ de origine română“ şi a-şĭ scădé astfelŭ rĕspunderea. Acéstă „presupunere“ este cu atâtŭ mai neîntemeiată, cu câtŭ este în deobşte cunoscutŭ, că tocmai conferenţa din 20 şi 21 Ianuarie a. tr. a luatŭ hotărîrea unanimă, ca Memorandulŭ nu numai sĕ se aştérnă Maiestăţii Sale, ci sĕ se şi tipăréscă şi sĕ se distribue în ţéră şi în streinătate. Prin urmare nu mai e nicĭ o nevoiă ca acéstă hotărîre sĕ se mai iée încă odată, ér de „marea mulţime“ a poporului românŭ nu mai póte fi vorba, după ce unanimitatea delegaţilorŭ este identică cu totalitatea poporului. Tóte deducţiunile ce s'ar puté trage decĭ din „presupunerea“ acésta şi s'au înşiratŭ în textulŭ hârtiei primarului suntŭ lipsite de orĭ-ce temeiu.

După cele espuse până aci n'am trebuinţă — aşa credŭ — sĕ insistŭ îndeosebĭ asupra motivului, adusŭ şi elŭ pentru sprijinirea ordinului de oprire, că după scirĭ diaristice vorŭ lua parte la acéstă adunare şi cetăţenĭ ai regatului României. Este de sine înţelesŭ, că nime altcineva decâtŭ delegaţii alegĕtorilorŭ — carĭ toţĭ suntŭ supuşĭ ungarĭ — potŭ sĕ facă parte din adunare. Comitetulŭ nicĭ n'a convocatŭ pe altcineva la adunare decâtŭ pe aceştĭ delegaţĭ şi putinţa este cu totulŭ esclusă ca şi alţii nechiămaţĭ, orĭ-cine ar fi ei, sĕ iée parte la adunare.

Vĕ rogŭ, domnule vice-comite, sĕ luaţĭ în considerare aceste espunerĭ şi sĕ binevoiţĭ, a dispune ca sĕ se revóce ordinulŭ de oprire.

Sibiiu, 4 Iulie 1893.

Cu tótă stima

Dr. I. Raţiu,
presidentŭ.

Mişcarea naţională în România.

„*L'Independance Roumaine*“ dela 23 Iunie (5 Iulie) a. c. înregistrândŭ convorbirea d-lui *Weckerle*, primulŭ ministru alŭ Ungariei, cu unŭ redactorŭ dela „*Egyetértés*“ în privinţa conferenţei dela Sibiiu, face următórele observărĭ:

„In acestŭ interwiev, pe care telegrafulŭ ni-l'a transmisŭ într'unŭ modŭ laconicŭ, n'a pututŭ fi de sigurŭ cestiunea streinilorŭ, carĭ s'ar găsi la Sibiiu în ḑiua conferenţei naţionale.

„Ameninţările primului ministru unguresсŭ nu potŭ viza decâtŭ deputaţiu-